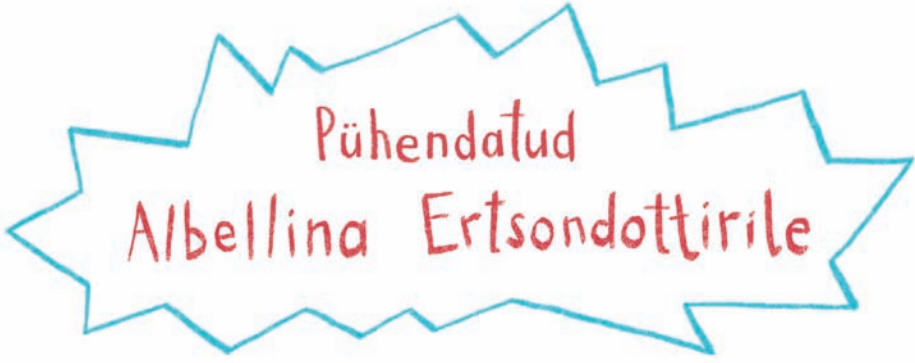

Pühendatud
Albellina Ertsondottirile

Originaali tiitel:

Михаил Стальнухин

Как бояться, если совсем не страшно,

или

Чердачные истории

Argo, 2016

Tõlkija Helle Tiisväli

Keeletoimetaja Piret Ruustal

Kunstnik Anna Ring

© Mihhail Stalnuhhin, 2016

Tõlge eesti keelde © Helle Tiisväli ja kirjastus Argo, 2016

Illustratsioonid © Anna Ring, 2016

www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-527-93-9

Trükitud trükikojas Print Best

MIHHAIL STALNUHHIN

KUIDAS KARTA,
KUI ÜLDSE HIRMU POLE,
EHK

PÕÕNINGULOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

Tühi koht ja armastus pikkade sõnade vastu.....	8
Kuidas karta, kui üldse hirmu pole	12
Kes on kes	16
Lugu teo kadunud jalgadest	22
Sõbralik viik	24
Targad mõtted	27
Lugu kiss-kiss-kissiga.....	30
See salakaval tühjus	33
Kuidas solvunud kutsikas kassipoja juurest lahkus	37
Kuriteo tundemärgid	40
Mis asi on televiisor.....	43
Kuidas kassipoeg ja kutsikas magamisaset jagasid	46
Kummitus.....	49
Üks segane lugu käoga	51

Teadmiste rohkus	54
Kuidas kassike norskamisega võitles ja isegi võitis	57
Lugu headest inimestest, kes teevad ajalehti	62
Kassipoja pelgupaik	65
Julge süda.....	69
Teine lugu julgest südamest	72
Peaaegu surnud hiirepoeg	74
Kassipoeg – üks õige hiir	78
Kõige lühem lugu.....	82
Algab uus elu	83
Mutijaht ehk Õuelood (katkend).....	86

TÜHI KOHT JA ARMASTUS PIKKADE SÕNADE VASTU

Kõik algas just nii, nagu paljud varasemadki lood vanade maa-
majade katusealustes.

Ühe talumaja pööningul, päris katuseserva juures, kohtusid
kord pisike, suurte silmadega ruuge kassipoeg ja kohevakarvaline
pontsakate käppadega kutsikas.

„Kes sina selline oled?“ küsis kutsikas.

„Ma ei tea,“ vastas kassipoeg siiralt, „aga sina?“

„Mina ka ei tea, kes SINA oled,“ ohkas kutsikas ja vaatas kahetse-
sedes kassikesele otsa. „On vist õige kurb mitte teada, kes oled.
Mina näiteks ei tea, kes sa oled, ja see teeb mu veidi nukraks. Kuigi
tegelikult on see ju päris huvitav ja natuke põnev ka.“ Kutsikas
mõtles veidi ja jätkas siis: „No vaata, mina tean täpselt, et ma
olen kutsikas, ja nüüd tead seda ka sina – me mõlemad teame,
kes olen mina. Aga mitte keegi siin pööningul isegi ei aima, kes
SINA võiksid olla. Imelik ja salapärane lugu...“

„... ja väga kummaline,“ lisas kassipoeg. „Sina ei tea ja mina ei
tea. Ja kui peale meie siin kedagi pole – kohe üldse mitte kedagi –,
siis ma ei saagi mitte kunagi teada, kes ma olen.“

Kassikese nina vajus norgu, aga kutsikas sügas endal käpaga
kõrvatagust. „Täpselt nii. Igavene häda kohe. Aga kõige hullem
on, et mina seda iialgi teada ei saa. Sina muretsed enese pärast,
muretsed ning harjud lõpuks ära, et oled ei-tea-kes. Aga mida
mina pean tegema? Äkki sa oled mingi kurikael ja ma pean sinu
eest hoopis peitu pugema. Või oled sa maiuspala ja ma peaksin
su ära sööma. Elu on ikka kole raske värk...“

Nad olid tükk aega vait.

„Võibolla sind pole olemaski, kui keegi ei tea, kes sa oled? Oled
äkki lihtsalt tühi koht?“ pani kutsikas lõpuks ette.

Kassike äigas talle käpaga, enne kui taipas, et tegi seda solvumisest. Kutsikas sai aru, et oli oma jutuga liiale läinud.

„Vabanda,“ pomises ta, „pole sa midagi tühi koht. Siin pöönin-gul on niigi liiga palju tühjust ja kui kõik tühjad kohad minuga kaklema läheksid, vaevalt siis keegi siit terve nahaga pääseks.“ Ta mõtles veel veidi, nii väga oleks ta tahtnud oma uut tuttavat aidata. „Aga kuna me ei tea, kes sa oled, siis võid sa ju olla ükskõik kes,“ lausus ta, kuid tõmbus igaks juhuks siiski veidi eemale.

Kassipojale see mõte meeldis, kuigi ta aimas, et ÜKSKÕIK KES tähendas peaaegu sedasama, mis TÜHI KOHT. „Tõsijutt!“ kinnitas ta siis. „Ma vist olengi niisugune ETTEARVAMATU.“

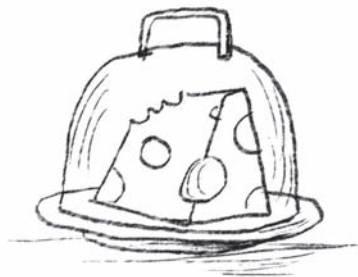
„Oh sa poiss!“ rõõmustas kutsikas. „Kui ilusa sõna sa praegu ütlesid! Sellise pika...“ ning sügas jälle oma kõrvatagust. „Ma tohutult armastan ilusaid pikki sõnu. Need tähendavad alati midagi maitsvat. Näiteks sõna JUUST.“

„Mis pikk sõna see ka on! Õige lühike teine!“ nähvas kassipoeg.

„Sa kuula vaid: juuuuuuuuust!“ venitas kutsikas unistavalt ja ta suunurgast tilkus sülge. „Sa lihtsalt ei tea juustudest midagi. Ma ei räägi lühikesest sõnast JUUST, see pole isegi ilus. Kui sa kordki elus puutuksid kokku tõelise juustuga... Mina olen näinud ... ja nuusutanud ... paar korda isegi keelega limpsanud...!“

„Mina ei ole! Ei lühikesi JUUSTE ega pikki JUUUUUSTUSID. Aga kui ma võin olla ükskõik kes,“ pöördus kiisu eelmise jututeema juurde tagasi, „siis tead, ma hakkan õige sinuks. Sa oled suurem ja küllap ka tugevam, tead igasuguseid maitsevaid ja pikki sõnu...”

„Kas mina pean siis hakkama väikeseks ja nõrgukeseks SINUKS?“ hüüatas kutsikas kahtlevalt ja lisas ruttu: „Sa hakka parem juustuks, selliseks väikeseks. Selliseid on ka.“ Ta limpsas keelt, sest paljast mõttest maitsvale juustule jooksis tal jälle suu vett...

KUIDAS KARTA, KUI ÜLDSE HIRMU POLE

„**K**uule, ega sa äkki koer pole?“ uuris kassike kahtlustavalt.

„Ega vist,“ vastas kutsikas ebalevalt. „Ma küll mäletan mõnimgaid sõnu, millega mind hellitati, kui ma veel ema kõrval korvis lebasin: kutsuke, nunnuke, kullake, paks pepuke, magus musike... Koeraks mind küll ei nimetatud. On see tähtis?“

„See on lihtsalt väga-väga hea!“ rõõmustas kassipoeg. „See on täitsa tore, et sa koer ei ole. Kahju ainult, et sa pole hiir. Kui mul veel silmad lahtigi polnud, rääkis ema mitu korda, et ma pean mõne aja pärast hakkama koeri kartma ja hiiri püüdma.“

„No kui ema nõnda ütles, siis tulebki karta ja püüda. Pead hoolega vaatama, et sa ei satuks mõne koera lähedusse, need võivad päris kurjad olla. Ma olen siin ilmas juba üht-teist näinud. Ole ettevaatlik. Emad soovivad alati ainult head.“

„Seda ma tean isegi,“ nõustus kassipoeg ja jäi üksisilmi pimedusse vahtima. „Ma ainult ei tea, keda ma siin pööningul kartma peaksin.“

„Mind!“ kostis kellegi peenike hääleke kusagilt ülalt. „Mul pole selle vastu midagi, vastupidi – ma võin sind isegi kartmises aidata. Kui koguni su ema nii käskis. Tead, mina olengi KOER!“

Kutsikas ja kassipoeg vahtisid ülespoole ja silmasid lõpuks vana poollagunenud kapikese serval väikest halli olevust, kes nähtavasti oli tüdinenud teiste jutu pealtkuulamisest ja otsustas sekkuda.

„Oih!“ niutsatas kassipoeg. „Tähendab ... koer! Oi, ma kardan...“ Ja jäi siis kohmetunult wait.

„Sul ju vedas!“ hüüatas kutsikas. „Ongi sul keegi, keda karta! Aga püüda võid sa näiteks mind, ega mul kahju pole.“

„Sinu ma püüan kindlasti kinni, aga pärastpoole,“ lubas kiisu. „Aga enne pean ma selle liliputist koeraga asjad selgeks tegema. Sest ma püüan teda kõigest väest karta, aga ei tunne raasugi hirmu. See on kuidagi pentsik, isegi kahtlane. Mis mõtet on karta, kui pole üldse hirmus?“

„Kahju on, et pole kedagi, kes annaks sulle käsu, et pead kartma, sellise käsu, et kohe hakkaks hirm. Minu ema rääkis, et valju häälega antud täpne käsk on parim – teeb ära pool tööd. Mulle tundub, et see aitaks. Kui ise ei taipa, mida teha, kuula käsku.“

„Tõesti või? Kas sina ei võiks mind natuke käsutada?“ päris kassike lootusrikkalt. „No mitte just väga kurja häälega ja mitte liiga rangelt.“

Kutsikas kõhkles veidi, kuid otsustas siis ülemust mängida. Ta sättis end istuma, sirutas selga, tegi tähtsa näo ette ja niutsatas nii kõvasti kui jõudis: „Karda!“

Kassipoeg kallutas pea küljele ja venitas pettunult: „Midagi ei tule välja. Mina kardan kogu hingest, aga hirmu ei ole mitte raasugi. Kuule, koer, proovi nüüd sina,“ pöördus ta hiirepoja poole.

„Karta!“ piuksatas see.

„Päris naljakas,“ pahandas kassipoeg. „Ha-ha-haa, kohe tuhat korda. Nii suur pööning ja ei ühtegi normaalset koera. On vast seltskond – pole isegi kedagi, kes hirmu nahka ajaks!“ turtsatas ta.

Kuid samas mõtles ise murelikult: „Miks ma ometi ei karda? Kui vähemalt ema ei saaks teada, et ma ta sõna ei kuula. Kuigi on täiesti arusaamatu, miks peaks kartma neid väikseid piiksuvaid koeri.“

